Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0678/2017 }
B8-0679/2017 }
B8-0681/2017 }
B8-0683/2017 }
B8-0684/2017 } RC1

13.12.2017

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
PPE (B8-0678/2017)
Verts/ALE (B8-0679/2017)
ALDE (B8-0681/2017)
ECR (B8-0683/2017)
S&D (B8-0684/2017)

w sprawie sytuacji w Afganistanie
(2017/2932(RSP))

Cristian Dan Preda, Tunne Kelam, Arnaud Danjean, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Sandra Kalniete, David McAllister, Dubravka Šuica, Laima Liucija Andrikienė, Elmar Brok, Daniel Caspary, Lorenzo Cesa, Michael Gahler, Manolis Kefalogiannis, Andrey Kovatchev, Eduard Kukan, Alojz Peterle, Julia Pitera, Tokia Saïfi, Jaromír Štětina
w imieniu grupy PPE
Victor Boştinaru, Elena Valenciano, Ana Gomes
w imieniu grupy S&D
Charles Tannock, Karol Karski, Ruža Tomašić, Valdemar Tomaševski, Jan Zahradil, Jana Žitňanská, Urszula Krupa, Branislav Škripek
w imieniu grupy ECR

Petras Auštrevičius, Patricia Lalonde, Dita Charanzová, Gérard Deprez, Martina Dlabajová, Fredrick Federley, Marian Harkin, Ivan Jakovčić, Ilhan Kyuchyuk, Louis Michel, Javier Nart, Urmas Paet, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Jozo Radoš, Frédérique Ries, Robert Rochefort, Marietje Schaake, Jasenko Selimovic, Ivo Vajgl, Hilde Vautmans, Cecilia Wikström
w imieniu grupy ALDE
Bodil Valero
w imieniu grupy Verts/ALE
Barbara Kappel

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Afganistanie (2017/2932(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając wyniki międzynarodowej konferencji w Brukseli w sprawie Afganistanu w dniu 5 października 2016 r., której współprzewodniczyła Unia Europejska,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, przede wszystkim rezolucję z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie Afganistanu, w szczególności zabójstw w prowincji Zabul[1], oraz rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie negocjacji dotyczących umowy o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju między UE i Afganistanem [2],

– uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Afganistanu z dnia 16 października 2017 r.,

– uwzględniając oświadczenie wydane przez przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ w dniu 14 września 2016 r. w sprawie sytuacji w Afganistanie,

– uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2210 (2015), rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2344 (2017) oraz mandat misji wspierającej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA),

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i ESDZ do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 lipca 2017 r. pt. „Elementy strategii UE wobec Afganistanu” (JOIN(2017)0031),

– uwzględniając sprawozdanie organizacji Human Rights Watch z dnia 13 lutego 2017 r. zatytułowane „Pakistan Coercion, UN Complicity: The Mass Forced Return of Afghan Refugees” (Przymus ze strony Pakistanu, współudział ONZ: masowe przymusowe powroty uchodźców afgańskich),

– uwzględniając sprawozdanie kwartalne specjalnego amerykańskiego inspektora generalnego ds. odbudowy Afganistanu (SIGAR) dla Kongresu Stanów Zjednoczonych z dnia 30 stycznia 2017 r.,

– uwzględniając umowę „Wspólna droga naprzód w kwestiach migracji w stosunkach między UE a Afganistanem”, podpisaną dnia 3 października 2016 r.,

– uwzględniając umowę o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju między UE a Afganistanem, podpisaną w dniu 18 lutego 2017 r.,

– uwzględniając raport ONZ z kwietnia 2017 r. w sprawie traktowania więźniów związanych z konfliktem w Afganistanie,

– uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

[1] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0412.
[2] Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0282.

A. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie współpracują z Afganistanem i szerszą społecznością międzynarodową od 2001 r. w celu zwalczania terroryzmu i ekstremizmu, a także dążą do osiągnięcia trwałego pokoju i rozwoju; mając na uwadze, że z uwagi na coraz większą presję ze strony ugrupowań rebelianckich i terrorystycznych, borykającą się z problemami gospodarkę i niestabilną sytuację polityczną, te cele i osiągnięte znaczne postępy są zagrożone;

B. mając na uwadze, że od 2002 r. UE i jej państwa członkowskie przeznaczyły miliardy euro na pomoc humanitarną i pomoc rozwojową w Afganistanie; mając na uwadze, że UE jest największym partnerem Afganistanu w zakresie współpracy na rzecz rozwoju i oczekuje się, iż przeznaczy ona do 5 mld EUR z łącznej kwoty 13,6 mld EUR, którą zadeklarowano na rzecz Afganistanu w latach 2017–2020 podczas konferencji brukselskiej w sprawie Afganistanu w październiku 2016 r.;

C. mając na uwadze, że zapewnienie demokracji, praw człowieka, praworządności i dobrych rządów przez cały okres przemian w Afganistanie i w dekadzie transformacji (2015–2024) ma kluczowe znaczenie dla utworzenia stabilnego i dostatniego państwa;

D. mając na uwadze, że na przestrzeni ostatnich 15 lat (od 2001 r.) znacznie podniósł się poziom życia, ponieważ dzięki dostępowi do podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji oraz wzmocnieniu pozycji kobiet PKB na mieszkańca wzrósł pięciokrotnie, a średnia długość życia wydłużyła się o 15 lat; mając na uwadze, że według specjalnego amerykańskiego inspektora generalnego ds. odbudowy Afganistanu (SIGAR) od upadku talibów w 2001 r. frekwencja w placówkach kształcenia ogólnego wzrosła z miliona uczniów, z których większość stanowili chłopcy, do niemal dziewięciu milionów w 2015 r., przy czym szacuje się, że kobiety stanowią 39 % łącznej liczby uczniów;

E. mając na uwadze, że w dniu 24 lipca 2017 r. Komisja i wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa opublikowały wspólny komunikat w sprawie strategii UE wobec Afganistanu; mając na uwadze, że cztery priorytetowe obszary UE o kluczowym znaczeniu dla osiągnięcia postępów w Afganistanie dotyczą: a) wspierania pokoju, stabilności i bezpieczeństwa w regionie; b) umacniania demokracji, praworządności i praw człowieka oraz promowania dobrych rządów i wzmocnienia pozycji kobiet; c) wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego; d) podjęcia wyzwań związanych z migracją;

F. mając na uwadze, że po kryzysie w związku z wyborami prezydenckimi w 2014 r. rząd jedności narodowej nie dokonał postępów w realizacji programu reform, co przekłada się na coraz bardziej niestabilną sytuację polityczną; mając na uwadze, że stopa bezrobocia w Afganistanie wynosi 39 %, a ponad 39 % ludności żyje w ubóstwie;

G. mając na uwadze, że powszechna korupcja, zakorzeniony nepotyzm, a także niemoc politycznie podzielonego rządu afgańskiego uniemożliwiająca osiągnięcie postępów w zakresie realizacji reform mogą ograniczyć postępy i zniweczyć dotychczasowe osiągnięcia;

H. mając na uwadze, że ustanowiona w 2002 r. misja wspierająca ONZ w Afganistanie (UNAMA) wspiera rząd afgański w jego wysiłkach na rzecz pokoju, ochrony praw człowieka i dobrych rządów; mając na uwadze, że jej mandat jest co roku odnawiany

przez Radę Bezpieczeństwa ONZ, a ostatnio został on jednogłośnie przedłużony do 2018 r.;

I. mając na uwadze, że chociaż w ostatnich latach uzyskano pewne zdobycze społeczno-ekonomiczne i polityczne, to rosnący w siłę talibowie, Al-Kaida i nowa obecność Państwa Islamskiego w Afganistanie – w postaci jego powstającej lokalnej filii w Afganistanie (Państwo Islamskie Prowincji Chorasan) – grożą, że niestabilność przerodzi się w konflikt na większą skalę; mając na uwadze, że w niedawnym sprawozdaniu misji wspierającej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA) udokumentowano najwyższą liczbę ofiar od 2009 – 11 318 ofiar cywilnych w 2016 r., podczas gdy w okresie od stycznia 2017 r. do września 2017 r. liczba ofiar śmiertelnych sięgnęła już 8019; mając na uwadze, że sytuacja ta doprowadziła również do wzrostu migracji do Europy;

J. mając na uwadze, że w ramach nowej strategii USA wobec Afganistanu i Azji Południowej dodatkowe 4000 żołnierzy zasili istniejący kontyngent USA liczący 8400 żołnierzy; mając na uwadze, że w nowej strategii USA domagają się, by Pakistan zaprzestał udzielania schronienia i wsparcia terrorystom, i apelują o większe zaangażowanie Republiki Indii w przyczynianie się do stabilizacji w regionie; mając na uwadze, że w ramach prowadzonej przez NATO misji *Resolute Support* dotychczasowy kontyngent żołnierzy zostanie zwiększony z 13 000 do 16 000; mając na uwadze, że nowa strategia USA będzie promowała podejście oparte na warunkowości, zgodnie z którym umowy dyplomatyczne i gospodarcze będą zintegrowane w ramach działań wojskowych;

K. mając na uwadze, że Afganistan znalazł się w obliczu bezprecedensowego wzrostu liczby powracających – głównie z Pakistanu – obywateli afgańskich posiadających dokumenty tożsamości, jak i nie posiadających takich dokumentów; mając na uwadze, że około dwóch milionów Afgańczyków bez dokumentów i milion obywateli Afganistanu mających status uchodźcy żyje w Iranie i wraca do Afganistanu; mając na uwadze, że według specjalnego sprawozdawcy Narodów Zjednoczonych ds. praw człowieka osób wewnętrznie przesiedlonych w Afganistanie żyje ponad 1,8 mln osób wewnętrznie przesiedlonych w wyniku konfliktu, przy czym w 2016 r. odnotowano rekordową liczbę 650 000 osób, które uciekły do innych regionów kraju w poszukiwaniu bezpieczeństwa, co daje średnio 1500 osób dziennie; mając na uwadze, że w drugiej połowie 2016 r. odnotowano najgwałtowniejszy od 10 lat wzrost liczby uchodźców afgańskich powracających z Pakistanu: liczba ta wzrosła z 55 000 w 2015 r. do 370 000;

L. mając na uwadze, że Republika Indii jest największym regionalnym darczyńcą na rzecz Afganistanu i że odkąd rząd talibów został usunięty w 2001 r., przeznaczyła na pomoc dla tego kraju ok. 3 mld USD; mając na uwadze, że pomoc tę przeznaczono między innymi na budowę ponad 200 szkół w Afganistanie, na sfinansowanie ponad 1000 stypendiów dla afgańskich studentów, a także na zaoferowanie możliwości studiowania w Indiach ok. 16 000 Afgańczyków; mając na uwadze, że Indie zapewniły również wsparcie przy budowie infrastruktury krytycznej, jak np. ok. 4000 km dróg w Afganistanie, przede wszystkim autostrady Zaranj-Dilaram, zapory Salma i linii przesyłowych energii elektrycznej, a także budynku parlamentu afgańskiego;

M. mając na uwadze, że niestabilna sytuacja w Afganistanie ma negatywne skutki dla gospodarki i bezpieczeństwa Iranu i całego regionu; mając na uwadze, że gospodarka

afgańska jest w znacznym stopniu uzależniona od uprawy maku, która znacznie wzrosła w ostatnich latach, co doprowadziło do gwałtownego wzrostu zażywania narkotyków w sąsiednim Iranie; mając na uwadze, że nielegalny handel narkotykami jest wykorzystywany przez talibów do finansowania ich działalności; mając na uwadze, że ograniczenie tego handlu i znalezienie zastępczych rozwiązań gospodarczych przyniosłoby wzajemne korzyści Iranowi i Afganistanowi; mając na uwadze, że pochodzące z Afganistanu opium jest głównym źródłem heroiny w UE; mając na uwadze, że współpraca z Iranem i innymi krajami granicznymi, takimi jak Tadżykistan, Turkmenistan i Uzbekistan, jest niezbędna w celu dalszego ograniczenia przepływu opiatów na rynek rosyjski i rynki europejskie;

N. mając na uwadze, że nowy wymiar infrastruktury ma kluczowe znaczenie dla przyszłości Afganistanu w celu otwarcia zupełnie nowych możliwości gospodarczych i społecznych dla jednego z najuboższych krajów na świecie; mając na uwadze, że nowy krajowy program rozwoju infrastruktury przyciągnie pozytywne i coraz większe inwestycje regionalne w ramach nowego jedwabnego szlaku;

O. mając na uwadze, że według doniesień Afganistan posiada niewykorzystane rezerwy minerałów o wartości od jednego do trzech bilionów dolarów; mając na uwadze, że nielegalne wydobycie stanowi poważny problem, który grozi tym, że potencjalny katalizator rozwoju Afganistanu stanie się źródłem konfliktów i niestabilności; mając na uwadze, że górnictwo jest drugim co do wielkości źródłem dochodów talibów;

1. dostrzega, że pomimo znacznych, długotrwałych wysiłków międzynarodowych Afganistan nadal stoi w obliczu poważnego konfliktu, który w dużej mierze utrudnia rozwój gospodarczy i społeczny kraju; przypomina, że Afganistan jest targany trwającymi niemal 40 lat konfliktami i wojną; przypomina o celach Unii Europejskiej zakładających promowanie pokoju, stabilności i bezpieczeństwa regionalnego, umacnianie demokracji, praworządności i praw człowieka, propagowanie dobrych rządów i silniejszej pozycji kobiet, wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego oraz rozwiązywanie problemów związanych z migracją;

2. przypomina, że Afganistan w ciągu ostatnich piętnastu lat poczynił postępy w dziedzinie polityki, bezpieczeństwa, gospodarki i rozwoju; podkreśla, że PKB na mieszkańca wzrósł pięciokrotnie, średnia długość życia wzrosła o prawie 15 lat, odnotowano także znaczny wzrost liczby dziewcząt uczęszczających do szkół w porównaniu z 2001 r. – obecnie odsetek ten wynosi ok. 40 % łącznej liczby 8–9 mln dzieci; podkreśla, że powyższe postępy nie byłyby możliwe, gdyby nie poświęcenie społeczeństwa afgańskiego i zaangażowanie społeczności międzynarodowej oraz fundusze, know-how i personel w terenie; podkreśla, że poczynione postępy są bardzo kruche i odwracalne; podkreśla, że poczynienie dalszych postępów będzie wymagać dalszych reform, stabilnych stosunków z państwami ościennymi i stałego zapewniania koniecznego poziomu bezpieczeństwa i stabilności;

3. uznaje wysiłki i wyraża uznanie dla poświęcenia społeczności międzynarodowej, która gwarantowała bezpieczeństwo w Afganistanie podczas trwającej ponad dziesięć lat operacji pod kryptonimem „Enduring Freedom” i misji ISAF w Afganistanie, w których zginęło ponad 3500 żołnierzy; z zadowoleniem przyjmuje prowadzoną przez NATO od 1 stycznia 2015 r. misję *Resolute Support* realizowaną przez 39 państw, której celem jest

szkolenie afgańskich sił bezpieczeństwa i instytucji, a także doradzanie im i pomoc; wyraża uznanie dla wielkiej ofiarności afgańskich krajowych sił bezpieczeństwa, które co roku ponoszą ogromne straty w walce z rebeliantami; przypomina o rocznym wkładzie społeczności międzynarodowej w wysokości około 1 mld USD na utrzymanie finansowania afgańskich krajowych sił bezpieczeństwa do 2020 r.;

4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie rządu Afganistanu do realizacji krajowej strategii ukierunkowanej na zapewnienie bezpiecznych warunków politycznych, społecznych i gospodarczych, tak aby Afganistan stał się krajem spokojnym, bezpiecznym i zrównoważonym, jak określono we wnioskach z konferencji ministerialnej w sprawie Afganistanu, która odbyła się w Brukseli w dniu 5 października 2016 r.; wzywa do zapisania stanowiska premiera w konstytucji afgańskiej, tak aby umożliwić większą stabilność polityczną w Afganistanie; wzywa rząd Afganistanu do zapewnienia przejrzystego procesu wyborczego w 2018 r.; wzywa prezydenta Afganistanu Aszrafa Ghaniego, aby potwierdził swoje poważne publiczne zobowiązania do ochrony praw i wolności szybkim i zdecydowanym wdrożeniem przepisów w celu ich ochrony;

5. podkreśla, że jedyną drogą naprzód jest kierowany przez Afgańczyków i pozostający w ich gestii proces pokojowy, obejmujący w pełni całe społeczeństwo obywatelskie i wszystkie strony konfliktu; przypomina rządowi Afganistanu, że warunkiem rozwoju i działania na rzecz pokoju i stabilności jest ustanie wewnętrznych walk politycznych; wzywa UE, aby aktywnie wspierała kierowany przez Afgańczyków program rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji byłych rebeliantów;

6. podkreśla znaczenie Afganistanu dla stabilności w regionie; podkreśla, że bezpieczeństwo, stabilność i dobrobyt Afganistanu mają kluczowe znaczenie dla pokoju i stabilności w całym regionie; ponownie podkreśla w tym kontekście znaczenie partnerów regionalnych, takich jak kraje Azji Środkowej, Iran, Chiny, Indie i Pakistan; zachęca je do konstruktywnej współpracy w celu promowania wiarygodnego i zorientowanego na wyniki procesu negocjacji bez warunków wstępnych; przyjmuje do wiadomości działania czterostronnej grupy koordynacyjnej ds. Afganistanu, w skład której wchodzą Stany Zjednoczone, Chiny, Afganistan i Pakistan, ustanowionej w grudniu 2015 r.;

7. wyraża najgłębsze zaniepokojenie, że pomimo porozumienia politycznego po wyborach prezydenckich w 2014 r. sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Afganistanie pogorszyła się, a liczba ataków terrorystycznych uległa zwielokrotnieniu; jest zaniepokojony trwającą ekspansją terytorialną talibów i wzmocnieniem w ostatnim okresie ugrupowań terrorystycznych Państwa Islamskiego i Al-Kaidy; zauważa, że według informacji podanych przez amerykańskiego inspektora SIGAR w okresie od stycznia do listopada 2016 r. 6785 członków sił afgańskich zostało zabitych, a 11 777 odniosło rany, oraz że misja wspierająca Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA) odnotowała również 3-procentowy wzrost liczby ofiar wśród ludności cywilnej (3498 zabitych i 7920 rannych) w 2016 r. w porównaniu z rokiem poprzednim; ubolewa nad pogarszającą się sytuacją w zakresie bezpieczeństwa, która umożliwia grupom przestępczym porywanie zarówno obywateli afgańskich, jak i cudzoziemców, w tym pracowników organizacji humanitarnych i niosących pomoc;

8. wyraża głębokie zaniepokojenie pojawieniem się Państwa Islamskiego jako najnowszego elementu przyczyniającego się do rosnącej niestabilności krajobrazu bezpieczeństwa w

Afganistanie; podkreśla, że oprócz bastionu na wschodzie kraju (Nangarhar) próbuje ono umocnić swoją obecność na północy kraju z pomocą Islamskiego Ruchu Uzbekistanu (IMU); podkreśla, że w razie powodzenia tych działań zostaną stworzone warunki sprzyjające napływowi zagranicznych bojowników w miarę ich wypierania z Iraku i Syrii wskutek porażek militarnych Państwa Islamskiego w tych dwóch krajach;

9. podkreśla znaczenie prawdziwego procesu wewnętrznego pojednania; podkreśla potrzebę zwalczania radykalizacji, ekstremizmu i rekrutacji do organizacji terrorystycznych; podkreśla, że zwalczanie terroryzmu i jego finansowania jest kluczowym elementem tworzenia środowiska sprzyjającego bezpieczeństwu w Afganistanie;

10. ostrzega, że słabe zdolności afgańskich krajowych sił obrony i bezpieczeństwa (ANDSF) oraz krajowych sił policyjnych pozostają jednym z najważniejszych problemów osłabiających bezpieczeństwo i proces odbudowy Afganistanu; z zadowoleniem przyjmuje dalszy nacisk UE na wzmocnienie roli i praw kobiet afgańskich oraz dostrzega potrzebę szkolenia funkcjonariuszek policji; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Indii do wsparcia Afganistanu, którego wyrazem było dostarczenie sprzętu obronnego dla armii afgańskiej w grudniu 2015 r. i przeszkolenie wojskowe tysięcy pracowników afgańskich sił bezpieczeństwa, co w znacznym stopniu przyczyniło się do zwiększenia ich zdolności wojskowych, zgodnie z założeniami rozpoczętej w styczniu 2015 r. i prowadzonej przez NATO misji *Resolute Support*, mającej na celu szkolenie, doradztwo i wsparcie na rzecz afgańskich sił bezpieczeństwa i instytucji; jest podbudowany pracami oraz współpracą Republiki Indii i Afganistanu przy realizacji projektów infrastrukturalnych i pomocy humanitarnej;

11. uważa, że walka z korupcją w afgańskich instytucjach rządowych musi być stałym głównym priorytetem z uwagi na całokształt negatywnego bezpośredniego wpływu korupcji na jakość zarządzania w kraju; wzywa rząd Afganistanu do zwiększenia pluralizmu politycznego, zapewnienia większej rozliczalności oraz aktywnego zwalczania kultury korupcji i nepotyzmu; w związku z tym przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem utworzenie centrum sądownictwa antykorupcyjnego w czerwcu 2016 r.; zwraca ponadto uwagę na apel UNAMA o stałe wsparcie i pomoc ze strony wspólnoty międzynarodowej dla działań antykorupcyjnych rządu afgańskiego;

12. wzywa rząd Afganistanu i jego partnerów regionalnych, w szczególności Iran, do zwalczania nielegalnego handlu narkotykami i nielegalnego górnictwa oraz do uzgadniania wzajemnych działań podejmowanych w celu wyeliminowania tych nielegalnych praktyk, które są szkodliwe dla stabilności regionu; przypomina wszystkim stronom, że dla organizacji terrorystycznych w regionie są to główne źródła finansowania; uznaje, że jakikolwiek dalszy rozwój górnictwa musi być zrównoważony i korzystny dla ogółu społeczeństwa, zgodnie z normami międzynarodowymi; potępia represje, nielegalny handel narkotykami, zawłaszczanie ziemi, niezgodną z prawem konfiskatę mienia i wymuszenia, jakich dopuszczają się watażkowie; przypomina, że produkcja opium i handel nim w Afganistanie ma katastrofalne skutki dla miejscowej ludności i ogólnego bezpieczeństwa kraju;

13. z zadowoleniem przyjmuje członkostwo Afganistanu w Inicjatywie przejrzystości w branżach wydobywczych; wzywa rząd afgański, aby zwiększył przejrzystość w sektorze wydobywczym oraz ustanowił solidne wymogi dotyczące zezwoleń i monitorowania w

celu zapewnienia zrównoważonego przemysłu wydobywczego; wzywa rząd do wzmożenia wysiłków w celu ochrony istotnych zasobów publicznych, takich jak grunty i minerały, przed ich eksploatacją przez sieci przestępcze i rebeliantów;

14. stoi po stronie ludności Afganistanu i nalega, aby wszystkie strony konfliktu przestrzegały międzynarodowego prawa humanitarnego i respektowały prawa wszystkich członków społeczeństwa, w szczególności mniejszości, kobiet i dzieci, których aktualna sytuacja dotyka w nieproporcjonalny sposób; wzywa władze afgańskie do pełnego egzekwowania planu działania podpisanego przez ONZ i Afganistan w Kabulu w dniu 30 stycznia 2011 r., dotyczącego praktyki „baczczebazi" i umożliwiającego rehabilitację dzieci będących ofiarami wykorzystywania seksualnego; potępia ataki na szpitale i kliniki, szkoły i akcje humanitarne; w najostrzejszych słowach potępia ciągłe lekceważenie praw człowieka i barbarzyńską przemoc, których dopuszczają się talibowie, Państwo Islamskie i Al-Kaida wobec ludności Afganistanu; zwraca uwagę na ryzyko związane z powrotem byłych zbrodniarzy wojennych, zwłaszcza założyciela Hizb-e-Islami Gulbuddina Hekmatyara, który w 2003 r. został uznany przez USA za terrorystę i jest kojarzony ze wzmożoną obecnością Państwa Islamskiego w Afganistanie;

15. wyraża zaniepokojenie ponownie nasilającą się przemocą wobec kobiet oraz pozbawianiem kobiet ich praw i pogarszaniem się warunków życia na obszarach kontrolowanych przez talibów w Afganistanie; ponawia apel skierowany do afgańskiego parlamentu i rządu o uchylenie wszystkich przepisów zawierających elementy dyskryminacji wobec kobiet, które to przepisy są niezgodne z międzynarodowymi traktatami podpisanymi przez Afganistan; z zadowoleniem przyjmuje skupienie uwagi na upodmiotowieniu kobiet i włączaniu problematyki płci do pomocy UE dla Afganistanu, a w szczególności fakt, że 53 % programów UE uznaje równość płci za istotny cel; całkowicie popiera pełne wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz inne krajowe działania na rzecz promowania równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt w Afganistanie, jak również na rzecz zwalczania przemocy wobec kobiet;

16. wzywa rządy partnerów regionalnych, takich jak kraje Azji Środkowej, Iran, Indie, Rosja i Pakistan, aby dążyły wspólnie do porozumienia pokojowego w Afganistanie, do stałego rozwoju społeczno-gospodarczego i zwiększenia stabilności wewnętrznej, a także do współpracy w zakresie bezpieczeństwa i terroryzmu, oraz zachęca do wymiany danych wywiadowczych i współpracy mającej na celu zwalczanie terrorystów i ekstremistów po obu stronach granicy; wzywa wszystkie afgańskie podmioty regionalne, aby podjęły szczere zobowiązanie do zaangażowania się w prowadzoną na przejrzystych zasadach walkę z terroryzmem;

17. ponownie podkreśla, że społeczność międzynarodowa musi kontynuować swoje zaangażowanie w Afganistanie i przyczyniać się do odbudowy kraju, rozwoju gospodarki i przeciwstawiania się terroryzmowi; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie finansowe potwierdzone przez UE i państwa członkowskie na konferencji brukselskiej; wzywa w szczególności do wspierania inicjatyw mających na celu zaspokojenie najpilniejszych potrzeb osób wewnętrznie przesiedlonych i uchodźców powracających do kraju;

18. uznaje obowiązki UE i jej państw członkowskich w zakresie poszanowania prawa do

ubiegania się o ochronę międzynarodową i udziału w programach przesiedleń UNHCR; podkreśla, że prawo i możliwość poszukiwania schronienia w bezpieczny i legalny sposób ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania przypadkom śmierci wśród osób ubiegających się o azyl;

19. odnotowuje zawarcie nieformalnej umowy o readmisji między UE a Afganistanem „Wspólna droga naprzód”; wyraża ubolewanie z powodu braku nadzoru parlamentarnego i demokratycznej kontroli nad zawarciem tej umowy; wzywa rządy w regionie do powstrzymania się od repatriacji Afgańczyków; zwraca uwagę, że stanowi to bezpośrednie naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz że rosnąca liczba uchodźców, którzy są traktowani w ten sposób, przyczynia się tylko do wzmocnienia grup terrorystycznych i prowadzi do większej niestabilności w regionie; podkreśla, że repatriacje do Afganistanu poważnie zagrażają życiu osób powracających, zwłaszcza osób samotnych bez otoczenia rodziny lub przyjaciół w Afganistanie, które mają niewielkie szanse na przeżycie; podkreśla, że pomoc i współpraca UE musi być dostosowana tak, aby zapewnić osiągnięcie rozwoju i wzrostu w państwach trzecich oraz aby ograniczyć, a ostatecznie wyeliminować ubóstwo i nie zachęcać państw trzecich do współpracy w zakresie readmisji nielegalnych migrantów, do przymusowego powstrzymywania ludzi przed przemieszczaniem się czy też do położenia kresu ruchom migracyjnym do Europy (rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie rozwiązań dotyczących przepływu uchodźców i migrantów: rola działań zewnętrznych UE);

20. odnotowuje decyzję prokurator MTK o wszczęciu dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia w Afganistanie od 2003 r. zbrodni przeciwko ludzkości;

21. wzywa władze afgańskie do złagodzenia wszystkich wyroków śmierci i przywrócenia moratorium na egzekucje w perspektywie definitywnego zniesienia kary śmierci; wzywa rząd Afganistanu, aby w pełni wdrożył swój krajowy plan działania w sprawie likwidacji tortur, i ubolewa nad doniesieniami o stosowaniu tortur i złym traktowaniu przez wszystkie strony w Afganistanie więźniów zatrzymanych podczas konfliktu;

22. wyraża najgłębsze zaniepokojenie ogromnym wzrostem liczby osób wewnętrznie przesiedlonych w 2016 r., kiedy to doszło do ponad 600 000 nowych przesiedleń, co może doprowadzić do kryzysu humanitarnego na masową skalę; zachęca wszystkie zaangażowane strony do zapewnienia pomocy tym znajdującym się w trudnej sytuacji Afgańczykom i wzywa rząd Afganistanu, aby pomógł w ich reintegracji ze społeczeństwem afgańskim; podkreśla, że według szacunków władz afgańskich, agencji ONZ i innych agencji humanitarnych ponad 9,3 mln osób będzie potrzebowało pomocy humanitarnej do końca 2017 r.;

23. z zadowoleniem przyjmuje tymczasowe wejście w życie umowy o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju między Unią Europejską a Afganistanem w dniu 1 grudnia 2017 r., która stanowi pierwsze prawnie wiążące ramy dla stosunków między obiema stronami; w dalszym ciągu zachęca do szybkiej ratyfikacji umowy przez państwa członkowskie UE, tak aby mogła ona wejść w życie w całości;

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządom i parlamentom państw członkowskich

oraz rządowi i parlamentowi Afganistanu.